David Walliams

Děsivě zábavná Krysokniha

KRYSBURGER

argo

David Walliams

KRYSBURGER

Ilustroval Tony Ross

Argo

Přeložila Veronika Volhejnová

© Argo, 2014
Text copyright © David Walliams 2012
Illustrations copyright © Tony Ross 2012
Translation © Veronika Volhejnová, 2014

ISBN 978-80-257-1108-8 (váz.)
ISBN 978-80-257-1180-4 (e-kniha)

Pro Frankieho,
chlapce s krásným úsměvem

Poděkování

Rád bych poděkoval těmto lidem, v pořadí podle důležitosti:

Ann-Janine Murtaghové, své šéfce u Harper Collins. Miluju tě, zbožňuju tě. Moc děkuju za to, žes mi věřila, ale ze všeho nejvíc za to, že jsi, jaká jsi.

Nicku Lakeovi, svému redaktorovi. Víš dobře, že tě považuju za absolutní jedničku v oboru, ale taky ti moc děkuju za to, žes mi pomáhal růst NEJEN jako spisovateli, ale i jako člověku.

Paulu Stevensovi, svému literárnímu agentovi. Neplatil bych ti 10 % plus DPH za několik

telefonátů, kdybych nepovažoval za naprosté požehnání, že mě zastupuješ.

Tony Rossovi. Jsi ten nejtalentovanější ilustrátor v tom cenovém rozpětí, které jsme měli k dispozici. Děkuju.

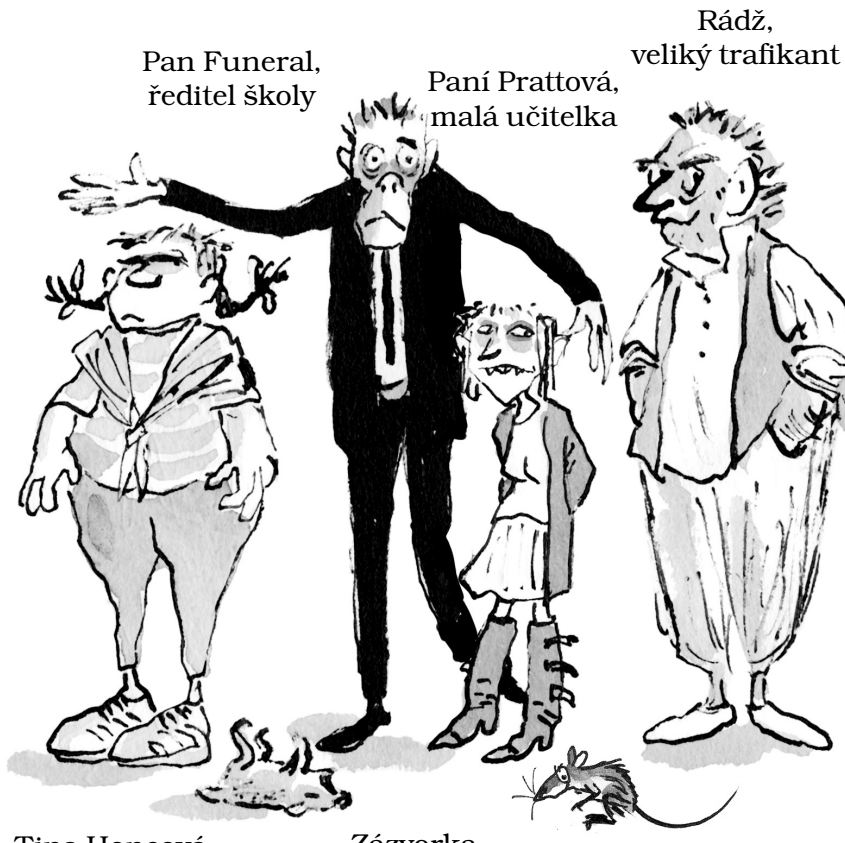
Jamesi Stevensovi a Elorine Grantové, grafikům. Díky.

Lily Morganové, korektorce. Ať žiješ.

Samu Whiteovi, manažerovi propagace. Geraldině Stroudové, ředitelce propagace. Ď.

Seznamte se s postavami příběhu:

Rádž,
veliký trafikant
Pan Funeral,
ředitel školy
Paní Prattová,
malá učitelka
Tina Honcová,
místní násilnice
Zázvorka,
mrtvý křeček
Armitage,
živá krysa

1

Smrad krevetových lupínků

Křeček byl mrtvý.

Ležel na zádech.

S nohama ve vzduchu.

Mrtvý.

Zoe otevřela klec a slzy jí přitom tekly po tváři. Ruce se jí třásly a srdce jí pukalo. Položila Zázvorkovo malé chlupaté tělíčko na ošlapaný koberec a měla dojem, že se už nikdy neusměje.

„Sheilo!“ vykřikla, jak nejhlasitěji mohla. I přes opakované otcovy prosby Zoe odmítala říkat své nevlastní matce „mami“. Nikdy to neudělala a slibovala si, že nikdy ani neudělá.

Nikdo nemohl nahradit Zoeinu matku – tedy ne že by se o to macecha někdy snažila.

„Držubu. Čučim na telku a cpu se."

„Zázvorka!" volala Zoe. „Něco mu je!"

To opravdu nevystihovalo situaci.

Zoe jednou viděla v telce nemocniční drama, kde se ošetřovatelka snažila oživit umírajícího starého pána, a tak se zoufale pokusila dát křečkovi umělé dýchání – jemně mu foukala do otevřené tlamičky. Nepomohlo to. Nepomohlo ani připojit hlodavcovo srdíčko k baterii AA pomocí svorky na papír. Bylo zkrátka pozdě.

Křeček byl na dotek studený a ztuhlý.

„Sheilo! Pomoz mi, prosím!" volala holčička nešťastně.

Nejdřív Zoe stékaly slzy potichu a pak se teprve rozječela. Konečně uslyšela svou macechu, jak se neochotně vleče předsíní malého bytečku, který byl až ve 37. patře nakloněného věžáku. Kdykoli ta ženská musela cokoli udělat, strašně u toho funěla. Byla tak líná, že dokonce po Zoe chtěla, aby ji dloubala v nose, ale to Zoe samozřejmě nikdy neudělala. Sheila hekala,

dokonce i když musela přepínat kanály dálkovým ovládáním.

„Hek, hek, hek, hek…“ funěla Sheila a dusala předsíní. Zoeina macecha byla dost malá, ale vynahrazovala to tím, že byla stejně široká jako vysoká.

Jedním slovem, byla jako koule.

Zoe si brzo uvědomila, že ta ženská stojí ve dveřích a zaclání světlo z předsíně jako při zatmění měsíce. A co víc, Zoe cítila nechutně sladkou vůni krevetových lupínků. Její macecha je milovala. Dokonce se chlubila, že když byla batole, odmítala jíst cokoli jiného a všechno ostatní jídlo plivala své matce do tváře. Zoe ale připadalo, že ty lupínky smrdí, a dokonce ani ne krevetami. Samozřejmě že macešin dech jimi příšerně smrděl taky.

Dokonce i teď, když stála ve dveřích, držela macecha v jedné ruce sáček těch smrdutých věcí a druhou si je strkala do pusy. Rozhlédla se, co se děje. Jako vždycky měla na sobě dlouhé špinavé bílé tričko, černé legíny a růžové chlupaté trepky. Ty kousky kůže, které byly vidět, pokrývalo tetování. Na pažích měla

jména svých bývalých manželů, postupně přeškrtaná:

„A jéje," řekla s pusou plnou chipsů. „A jéje a jéje a jéje, to je smutný. To je trága. Ten chudinka malinkej natáhnul brka." Naklonila se nad nevlastní dceru a podívala se na mrtvého křečka. Při řeči prskala na koberec rozžvýkané kousky chipsů.

„Jéje a jéje a jéje a tak vůbec," řekla tónem, který nebyl smutný ani vzdáleně.

Právě v té chvíli jí z pusy vypadl velký chuchvalec rozžvýkaných lupínků přímo na chlupatou hlavičku ubohého zvířátka. Byla to směs